

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 824/2565

พนักงานอัยการจังหวัดนาทวี โจทก์ นาย ข. โจทก์ร่วม นาง ก. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 43, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 267, ป.อ. มาตรา 341, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 219, ป.วิ.อ. มาตรา 216, ป.วิ.อ. มาตรา 221

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์ร่วมไม่มีสิทธิฎีกาขอให้กำหนดโทษจำเลยในข้อหาแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ เนื่องจากศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ร่วมเข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาฉ้อโกง แต่ปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของโจทก์ร่วมเกี่ยวพันกับความผิดข้อหาฉ้อโกงที่โจทก์ร่วมมีสิทธิฎีกา ทั้งเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย หากศาลอุทธรณ์ภาค 9 และศาลฎีกาเห็นสมควรก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คำฟ้องของโจทก์แยกเป็นข้อ ก. และข้อ ข. แต่ใช้วันเวลากระทำความผิดเดียวกัน ข้อ ก. ระบุว่า จำเลยหลอกลวงโจทก์ร่วมว่า จำเลยประสงค์ขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 อันเป็นความเท็จ ความจริงแล้วไม่มีสิ่งปลูกสร้าง ผู้เสียหายที่ 1 หลงเชื่อจึงทำสัญญาขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างกับจำเลย และมอบเงินให้จำเลย ข้อ ข. ระบุว่า จำเลยแจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จลงในสัญญาขายฝากที่ดินอันเป็นเอกสารราชการว่าที่ดินมีสิ่งปลูกสร้างอันเป็นความเท็จ ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 หลงเชื่อและจดข้อความดังกล่าวลงในหนังสือสัญญาขายฝากที่ดิน เห็นได้ว่าการที่จำเลยแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการตามข้อ ข. เป็นการกระทำความผิดหนึ่งของการฉ้อโกงตามข้อ ก. อันเป็นการกระทำต่อเนื่องด้วยเจตนาอย่างเดียวกันคือเพื่อหลอกลวงเงินจากโจทก์ร่วม จึงเป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท จำเลยขายฝากที่ดินให้โจทก์ร่วมโดยหลอกลวงว่าที่ดินมีสิ่งปลูกสร้าง ความจริงที่ดินไม่มีสิ่งปลูกสร้าง โจทก์จึงฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานฉ้อโกง และมีคำขอให้จำเลยคืนเงินแก่โจทก์ร่วม เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพและศาลพิพากษาลงโทษจำเลยตามฟ้อง จำเลยจึงต้องคืนเงินเต็มจำนวนแก่โจทก์ร่วมตาม ป.วิ.อ. มาตรา 43 ส่วนที่ดินที่จำเลยจดทะเบียนขายฝากให้แก่โจทก์ร่วม จำเลยต้องดำเนินการตามสิทธิของตนเองต่อไป

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 267, 341 และให้จำเลยคืนเงิน 2,040,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำเลยให้การรับสารภาพ ระหว่างพิจารณานายชยธร ผู้เสียหายที่ 1 ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาฉ้อโกง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 (ที่ถูกลบมาตรา 267), 341 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานฉ้อโกง จำคุก 3 ปี ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ จำคุก 1 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ให้กระทงละกึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2

ปีให้จำเลยใช้เงิน 2,040,000 บาท คืบแกโจทก์ร่วม จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษา
แก้เป็นว่า การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีระวางโทษเท่ากัน จึงให้ลงโทษฐานฉ้อโกง จำคุก 2 ปี
และปรับ 20,000 บาท อีกสถานหนึ่ง จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี
เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี และปรับ
10,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากไม่
ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ค่าขออื่นให้ยก นอกจากนี้แก้ให้
เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษา
ลงโทษจำเลยในความผิดฐานฉ้อโกง จำคุก 3 ปี ฐานแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลง
ในเอกสารราชการ จำคุก 1 ปี ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง คงจำคุก 2 ปี ศาลอุทธรณ์ภาค 9
พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดทั้งสองฐานเป็นกรรมเดียวและมีระวางโทษเท่ากัน ลงโทษฐานฉ้อโกง
จำคุก 2 ปี และปรับ 20,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 1 ปี และปรับ 10,000
บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ดังนี้ แม้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9 จะได้ออ
การลงโทษจำคุกจำเลยอันเป็นการแก้ไขมาก็ตาม แต่เมื่อศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9
พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 40,000 บาท คดีจึงต้องห้ามฎีกาในปัญหา
ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ที่โจทก์ร่วมฎีกาว่า เมื่อ
พิจารณาการกระทำผิดของจำเลยกับความเสียหายที่โจทก์ร่วมได้รับ กรณียังไม่เหมาะสมที่จะ
ลงโทษจำเลยสถานเบา โดยหากศาลจะรอการลงโทษก็ควรกำหนดเงื่อนไขตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (7) นั้น เป็นฎีกาโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษ จึงเป็นฎีกา
ในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายมาตราดังกล่าว ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่ง
ในคำร้องขออนุญาตฎีกาปัญหาข้อกฎหมายและข้อเท็จจริง ฉบับลงวันที่ 30 สิงหาคม 2564 ซึ่ง
โจทก์ร่วมมีคำขอให้ศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกาว่า คดีไม่ต้องห้ามฎีกา จึงให้ส่งคำร้อง นั้น เป็นการส่ง
ไปโดยไม่มีอำนาจและโดยผิดหลง จึงให้เพิกถอนคำสั่งของศาลชั้นต้นดังกล่าว อย่างไรก็ตาม
คดีอาญาทั่วไปที่ต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 219 ไม่มีบทบัญญัติให้การฎีกาจะกระทำได้อีกเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา การฎีกาจึงอยู่
ในบังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 216 และมาตรา
221 การที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องฉบับดังกล่าว โดยไม่ได้ยื่นเป็นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาคนใดคนหนึ่ง
ซึ่งพิจารณา หรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งในศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ภาค 9
อนุญาตให้โจทก์ร่วมฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงได้ คำร้องขออนุญาตฎีกาของโจทก์ร่วมจึงเป็นคำร้อง
ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 ศาลฎีกา
เห็นสมควรมีคำสั่งเป็นว่า ให้ยกคำร้องฉบับดังกล่าว และที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับฎีกาในปัญหา
ข้อเท็จจริงของโจทก์ร่วมดังกล่าวมานั้นเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาข้อกฎหมาย
ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมประการแรกว่า การกระทำผิดของจำเลยตามคำฟ้องใน
ข้อหาแจ้งให้เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 267 และข้อหาฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 เป็นความผิดหลายกรรม
ต่างกันหรือไม่ เห็นว่า แม้โจทก์ร่วมจะไม่มีสิทธิฎีกาขอให้กำหนดโทษจำเลยในข้อหาแจ้งให้
เจ้าพนักงานจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการ เนื่องจากศาลชั้นต้นอนุญาตให้โจทก์ร่วม
เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาฉ้อโกง แต่ปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของโจทก์ร่วมดังกล่าว

เกี่ยวข้องกับความผิดข้อหาฉ้อโกงที่โจทก์ร่วมมีสิทธิฎีกา ทั้งเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ที่ไม่ว่าจำเลยจะยกขึ้นว่ากล่าวในศาลชั้นต้นหรือไม่ หากศาลอุทธรณ์ภาค 9 และศาลฎีกาเห็นสมควรก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 ซึ่งเมื่อพิจารณาคำฟ้องของโจทก์แล้ว ปรากฏว่าโจทก์แยกฟ้องเป็นข้อ ก. และข้อ ข. แต่ใช้วันเวลากระทำผิดเดียวกัน คำฟ้องข้อ ก. ระบุว่า จำเลยหลอกลวงโจทก์ร่วมว่า จำเลยมีความประสงค์ขายฝากที่ดินโฉนดเลขที่ 10840 พร้อมสิ่งปลูกสร้างให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ในราคา 2,040,000 บาท อันเป็นความเท็จ ความจริงแล้วที่ดินโฉนดเลขที่ 10840 ไม่มีสิ่งปลูกสร้างดังที่จำเลยกล่าวอ้าง โดยการหลอกลวงดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายที่ 1 หลงเชื่อ จึงทำสัญญาขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างกับจำเลยในราคา 2,040,000 บาท และมอบเงินจำนวนดังกล่าวให้จำเลยในการทำสัญญาขายฝาก ส่วนคำฟ้องข้อ ข. ระบุว่า จำเลยแจ้งให้ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จลงในหนังสือสัญญาขายฝากที่ดินอันเป็นเอกสารราชการว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 10840 มีสิ่งปลูกสร้าง อันเป็นความเท็จ ทำให้ผู้เสียหายที่ 2 หลงเชื่อและจดข้อความที่จำเลยแจ้งดังกล่าวลงในหนังสือสัญญาขายฝากที่ดิน ดังนี้ จึงเห็นได้ว่าการที่จำเลยแจ้งให้เจ้าพนักงานที่ดินจดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารราชการตามฟ้องข้อ ข. เป็นการกระทำส่วนหนึ่งของการฉ้อโกงตามฟ้องข้อ ก. อันเป็นการกระทำต่อเนื่องด้วยเจตนาอย่างเดียวกันคือเพื่อหลอกลวงเงินจากโจทก์ร่วม จึงเป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท มิใช่เป็นการกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยมานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาในคดีส่วนแบ่งต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมประการสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ยกคำขอให้จำเลยคืนเงิน 2,040,000 บาท แก่โจทก์ร่วมชอบหรือไม่ เห็นว่า จำเลยขายฝากที่ดินให้โจทก์ร่วม โดยหลอกลวงว่าที่ดินตามโฉนดดังกล่าวมีสิ่งปลูกสร้างทาวนเฮาส์สองชั้น ความจริงที่ดินนั้นไม่มีสิ่งปลูกสร้าง โจทก์จึงฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานฉ้อโกงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 และมีคำขอให้จำเลยคืนเงินแก่โจทก์ร่วมด้วย เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ และศาลพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานดังกล่าวตามฟ้อง จำเลยจึงต้องคืนเงินที่เสียไปเต็มจำนวนแก่โจทก์ร่วมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 43 ส่วนที่ดินที่จำเลยจดทะเบียนขายฝากให้แก่โจทก์ร่วมนั้น จำเลยก็ต้องดำเนินการตามสิทธิของตนเองต่อไป ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษาให้ยกคำขอดังกล่าวมานั้น ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังขึ้น อย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงได้ความตามรายงานกระบวนการพิจารณา ฉบับลงวันที่ 17 สิงหาคม 2563 ว่า ก่อนอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 650,000 บาท จึงต้องหักเงินดังกล่าวออกจากจำนวนที่จำเลยจะต้องคืนให้แก่โจทก์ร่วมด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยคืนเงิน 1,390,000 บาท แก่โจทก์ร่วม นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 9

องค์คณะ

พิชัย เพ็งผ่อง · จรัญ เนาวพนานนท์ · อรุณ เรืองเพชร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/824/2565>